

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/66/2022
Identifikačné číslo spisu:	8114010924
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8114010924.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 27. septembra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného O. G. a spol. pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného O. G. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/55/2018, zo 4. novembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. G. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 41T/88/2014, z 28. septembra 2018 bol obvinený O. G. (okrem ďalšej obvinenej osoby) uznaný za vinného v bode 1/ zo spáchania pokračujúceho zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, v bode 2/ z pokračujúceho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a v bode 3/ zo spáchania prečinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že

I. obž. O. G. a obž. B. Š. po vzájomnej dohode:

1. dňa 21.12.2006 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa A. N., nar. X.XX.XXXX, ktorý v domnení, že uzatvára zmluvu o pôžičke na sumu 10.000,- Sk, ktorú mu aj vyplatili, v skutočnosti podpísal Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu číslo XXXXXX so spoločnosťou B., N., IČO: XX XXX XXX v zastúpení spoločnosťou G., na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 119.700,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa M. G., Z., ul. W. č. XX ako zvärač s čistým mesačným príjmom 28.100,- Sk, v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Kia Carnival II, 2,9 CRDi EX, EČ: O.-XXXBP, VIN: G., rok výroby 2002, v hodnote 399.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Kia im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka, spoločnosti B. previedli na A. N., ktorý ani nie je držiteľom vodičského oprávnenia, čím svojim konaním spoločnosti B. spôsobili

škodu v sume 276.300,-Sk (9.271,06,- Eur),

2. dňa 16.1.2007 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa O. G., nar. X.X.XXXX, ktorý v domnení, že uzatvára zmluvu o pôžičke na sumu 5.000,- Sk, ktorú mu aj vyplatili, v skutočnosti podpísal Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu číslo XXXXXX so spoločnosťou B., N., IČO: XX XXX XXX v zastúpení spoločnosťou G., na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 75.000,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa O. G., Z., ul. W. č. XX ako obchodný zástupca s čistým mesačným príjmom 29.600,- Sk, v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi SLX 1,9 TDi, EČ: A-XXXCK, VIN: H., rok výroby 2000, v celkovej hodnote 300.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Škoda im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka, spoločnosti B. previedli na úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka, spoločnosti B. previedli na I. B., čím takto svojim konaním spoločnosti B. spôsobili škodu v sume 225.006,- Sk (7.468,63 Eur),

3. dňa 5.2.2007 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa O. W., nar. XX.X.XXXX, ktorý v domnení, že uzatvára zmluvu o pôžičke na sumu 10.000,- Sk, ktorú mu aj vyplatili, v skutočnosti podpísal Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu číslo XXXXXX so spoločnosťou B., N., IČO: XX XXX XXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 204.000,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Ing. M. A. - Z., O., ul. D. P. č. X ako vodič kamiónu s čistým mesačným príjmom 37.517,- Sk, v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Toyota Ladcruiser 810, EČ: G-XXXBK, VIN: M., rok výroby 1997, v celkovej hodnote 510.000,- SK, kde osobné motorové vozidlo zn. Toyota im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu spoločnosti vlastníka, B. spôsobili škodu v sume 306.000,- Sk (10.157,34 Eur),

4. dňa 19.10.2006 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa W. M., nar. XX.X.XXXX. ktorý uzavrel so spoločnosťou B., N., IČO: XX XXX XXX Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu č. 610660, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 75.600,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Z. A., W. N. I., A. č. XXX ako šéf prevádzkar s čistým mesačným príjmom 23.300,- Sk, v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Renault Laguna combi 2,2 TD RT, EČ: Z-XXXAM, VIN: S., rok výroby 1996, v celkovej hodnote 189.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Renault im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu spoločnosti vlastníka B. previedli na L. G., čím takto svojim konaním spoločnosti B. spôsobili škodu v sume 114.000,- Sk (3764,19 Eur),

5. dňa 19.12.2006 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa A. A., nar. XX.X.XXXX, ktorý v domnení, že uzatvára Zmluvu o pôžičke na sumu 10.000,- Sk, ktorú mu aj vyplatili, v skutočnosti podpísal so spoločnosťou Y., C., IČO: XX XXX XXX, divízia E. Zmluvu a zmluvu o zabezpečení číslo XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 200.380,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Z. T., R. č. XXX ako majster - stavbyvedúci s čistým mesačným príjmom 28.212,- Sk, v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Mercedes E 300TD, EČ: G-XXXEY, VIN: J., rok výroby 1997, v celkovej hodnote 420.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Mercedes im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka spoločnosti Y. previedli na B. F., čím takto svojim konaním spoločnosti Y. spôsobili škodu v sume 219.620,- Sk (7.290,09 Eur),

6. dňa 4.10.2006 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili pod vymyslenou zámenkou kúpy auta na spoločné podnikanie poskytnutie úveru pre žiadateľa W. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorá uzavrela so spoločnosťou Y., C., IČO: XX XXX XXX, divízia E. Zmluvu a zmluvu o zabezpečení č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 44.160,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u

zamestnávateľa M. N. - M., W. č. XXXX, ako manažérka obchodu s čistým mesačným príjmom 23.000,- SK, v autobazáre G. prevzala ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Citroen Xsara 1,9 DSX, EČ: A.-XXXCI, VIN: S.XXXXXXX, rok výroby 1998, v celkovej hodnote 190.000,- SK, kde osobné motorové vozidlo zn. Citroen im hneď odovzdala, keď doposiaľ bola uhradená iba jedna splátka úveru vo výške 6.800,-Sk, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka spoločnosti Y. previedli na tretiu osobu, čím takto svojim konaním spoločnosti Y. spôsobili škodu v sume 139.040,- Sk (4.615,28 Eur.),

7. dňa 21.6.2006 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa O. T., nar. XX.X.XXXX, ktorý za doposiaľ bližšie nezistených okolností uzavrel so spoločnosťou Y., C., IČO: XX XXX XXX, divízia E. Zmluvu o pôžičke a záložnú zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 76.120,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa L. G. - Y. A., ul. C. č. XX ako šéfkuchár s čistým mesačným príjmom 18.800,- Sk v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Citroen Xantia 1,8i SX, EČ: A.-XXX Y., VIN: S., rok výroby 1997, v celkovej hodnote 230.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Citroen im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka, spoločnosti Y. previedli na P. W., čím takto svojim konaním spoločnosti Y. spôsobili škodu v sume 153.880,- Sk (5.107,88 Eur),

8. dňa 12.12.2006 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa I. Č., nar. XX.X.XXXX, ktorý v domnení, že uzatvára Zmluvu o pôžičke na sumu 10.000,- Sk, ktorú mu aj vyplatili, v skutočnosti podpísal so spoločnosťou Y., C., IČO: XX XXX XXX, divízia E. Zmluvu o úvere a zabezpečení na nákup vozidla č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Z. T., R. č. XXX ako murár - obkladač s čistým mesačným príjmom 26.180,- Sk v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDi, EČ: S.-XXX V., VIN: H., rok výroby 2003, v celkovej hodnote 389.000,- Sk kde osobné motorové vozidlo zn. Škoda im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka spoločnosti Y. previedli na Y. Š., čím takto svojim konaním spoločnosti Y. spôsobili škodu v sume 276.980,- Sk (9.184,09 Eur),

9. dňa 21.12.2006 v G. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa N. U., nar. X.X.XXXX, ktorý za doposiaľ bližšie nezistených okolností uzavrel so spoločnosťou Y., C., IČO: XX XXX XXX, divízia E. Zmluvu o úvere a zabezpečení na nákup vozidla č. XXXXXXXXXX, na základe údajov ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 53.148,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa A. G. - Y. C., ul. A. č. XXX ako podlahár - obkladač s čistým mesačným príjmom 28.600,- Sk, v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi 1.9 TDi, EČ: A.-XXXCJ, VIN H. rok výroby 1998 v celkovej hodnote 232.000,-Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Škoda im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka spoločnosti Y. previedli na G. T., čím takto svojim konaním spoločnosti Y. spôsobili škodu v sume 178.852,- SK (5.936,80,- Eur),

10. dňa 20.11.2006 vo S. D. H. v autobazáre P., na ul. Z. IČO: XX XXX XXX vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa W. W., nar. X.X.XXXX, ktorá v domnení, že uzatvára zmluvu o pôžičke na sumu 10.000,- Sk, ktorú jej aj vyplatili, v skutočnosti podpísala so spoločnosťou B. N., IČO: XX XXX XXX, v zastúpení P., Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu č. XXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 149.160,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Z. A. - W. N. I. A. č. XXX ako živnostník v profesii vrchná čašníčka s čistým mesačným príjmom 18.600,- Sk v autobazáre P. prevzala ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat 1,9 TDi, EČ: C.-XXXAV, VIN: J. rok výroby 2000 v celkovej hodnote 339.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen im hneď odovzdala a do dnešného dňa neuhradila ani jednu ďalšiu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka, spoločnosti B. previedli na tretiu osobu, čím takto svojim konaním spoločnosti B. spôsobili škodu v sume 189.840,- SK (6.301,53 Eur),

11. dňa 26.10.2006 vo S. D. H. v autobazáre P., na ul. Z. IČO: XX XXX XXX vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa M. G., nar. X.X.XXXX, ktorý za sľúbenú odmenu 1.000,- Sk, ktorú mu nevyplatili aj napriek tomu, že nevie čítať a písať, podpísal so spoločnosťou B., N., IČO: XX XXX XXX, v zastúpení P., Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu č. 610801, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 49.500,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Ing. A.Ď. - A. ako stavby vedúci s čistým mesačným príjmom 16.300,- Sk, v autobazáre P. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Hyundai Coupe 2.0 16V Elegance, EČ: S. -XXX V., VIN: G., rok výroby 1997 v celkovej hodnote 165.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Hyundai im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka spoločnosti B. previedli na tretiu osobu, čím takto svojim konaním spoločnosti B. spôsobili škodu v sume 115.500,- Sk (3.833,90 Eur),

12. dňa 8.11.2006 vo S. D. H. v autobazáre P., na ul. Z. IČO: XX XXX XXX vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa M. S., nar. X.X.XXXX, ktorý v domenní, že podpisuje nejakú zmluvu o ručení, v skutočnosti podpísal so spoločnosťou B., N., IČO: XX XXX XXX, v zastúpení P., Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu č. XXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 156.800,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta- fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Z. A. - W. N. I., A. č. XXX ako šéf kuchár s čistým mesačným príjmom 21.400,- Sk, v autobazáre P. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Opel Zafira Diesel 2.2 DTi 16 V Elegance, EČ: A.-XXX N., VIN: J., rok výroby 2002 v celkovej hodnote 392.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Opel im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka, spoločnosti B. previedli na tretiu osobu, čím takto svojim konaním spoločnosti B. spôsobili škodu v sume 474.060,- Sk (15.735,91 Eur),

13. dňa 10.11.2006 vo S. D. H. v autobazáre P. na ul. Z., IČO: XX XXX XXX vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa Š. Z., nar. XX.X.XXXX, ktorý v domnení, že podpisuje bližšie nešpecifikovanú zmluvu o ručení, v skutočnosti podpísal so spoločnosťou B., Zmluvu o úvere na nákup vozidla a záložnú zmluvu č. XXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 175.600,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní u zamestnávateľa Z. A. - W. N. I., A. č. XXX ako šéf kuchár s čistým mesačným príjmom 24.500,- Sk, v autobazáre P. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Renault Master Diesel 1.9 dCi, EČ: G.-XXXCN, VIN: S., rok výroby 2002 v celkovej hodnote 439.000,- Sk, pričom doplatok uvedenej sumy vo výške 263.400,- Sk sa zaviazal uhradiť v mesačných splátkach po 10.235,- Sk po dobu 48 mesiacov, ktoré nespláca, kde osobné motorové vozidlo zn. Renault im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka spoločnosti B. previedli na tretiu osobu, čím takto svojim konaním spoločnosti B. spôsobili škodu v sume 263.400,- Sk (8.743,28 Eur),

čím spoločne spôsobili poškodeným celkovo škodu v sume 89.481,28,-Eur.

II. obž. O. G.

1. dňa 16.8.2007, sa spolu s M. M., nar. XX.X.XXXX, ktorého predstavil ako svojho otca, dostavil do predajne vozidiel S., vo S. D. H., kde na základe záväznej objednávky, ktorú sám dohodol v ten istý deň M. M. podpísal so spoločnosťou S., S., IČO: XX XXX XXX Zmluvu o finančnom leasingu nového vozidla č. XXXXXX, na základe ktorej, po zaplatení akontácie a prvej mesačnej splátky leasingu v celkovej výške 194.019,- Sk, ktorú v hotovosti do pokladne uhradil obv. O. G., M. M. prevzal osobné motorové vozidlo značky Škoda Nová Octavia, model Elegance 1,9 TDI, 77 kW, VIN H. v celkovej hodnote 661.501,- Sk, pričom doplatok ceny vozidla sa zaviazal uhradiť v mesačných splátkach po 13.347,- Sk po dobu 48 mesiacov, do dnešného dňa však aj napriek výzvam spoločnosti S. neuhradil ďalšiu splátku, ale predmetné osobné motorové vozidlo značky Škoda hneď odovzdal obv. O. G., ktorý ho na základe falošnej faktúry č. XXXXXXXXX, bez súhlasu vlastníka vozidla previedol na tretiu osobu a vyviezol do ČR, čím takto spoločnosti S. spôsobil škodu v sume 467.481,- Sk (15.517,56 Eur),

2. dňa 17.10.2007 sa spolu s U. T., nar. XX.X.XXXX dostavil do predajne vozidiel V. v H., kde na základe záväznej objednávky, ktorú sám dohodol v ten istý deň U. T. podpísal so spoločnosťou S., S., IČO: XX XXX XXX Zmluvu o finančnom leasingu nového vozidla č. XXXXXX, na základe ktorej po zaplatení akontácie a prvej mesačnej splátky leasingu v celkovej výške 202.916,- Sk, ktorú v hotovosti do pokladne uhradil obv. O. G., U. T. prevzal osobné motorové vozidlo značky Škoda Nová Octavia, model Ambiente 1,9 TDI, 77kW, VIN H. v celkovej hodnote 630.000,- Sk, pričom doplatok ceny vozidla sa zaviazal uhradiť v mesačných splátkach po 12.498,60,- Sk po dobu 48 mesiacov, do dnešného dňa však aj napriek výzvam spoločnosti S. neuhradil ďalšiu splátku, ale predmetné osobné motorové vozidlo značky Škoda hneď odovzdal obv. O. G., ktorý ho na základe falošnej faktúry, bez súhlasu vlastníka vozidla previedol na tretiu osobu a vyviezol do ČR, čím takto spoločnosti S. spôsobil škodu v sume 427.084,- Sk (14.176,59 Eur).

3. dňa 16.10.2007 sa spolu s O. H., nar. X.X.XXXX dostavil do predajne vozidiel A., N., prevádzka O., kde na základe záväznej objednávky, ktorú sám dohodol v ten istý deň O. H. podpísal so spoločnosťou S., S., IČO: XX XXX XXX. Zmluvu o finančnom leasingu nového vozidla č. XXXXXX, na základe ktorej po zaplatení akontácie a prvej mesačnej splátky leasingu v celkovej výške 210.816,- Sk, ktorú v hotovosti do pokladne uhradil obv. O. G., O. H. prevzal osobné motorové vozidlo značky Škoda Nová Octavia, model Ambiente 1,9 TDI, 77kW, VIN H. v celkovej hodnote 650.000,- SK, pričom doplatok ceny vozidla sa zaviazal uhradiť v mesačných splátkach po 13.605,30 Sk po dobu 48 mesiacov, do dnešného dňa však aj napriek výzvam spoločnosti S. neuhradil ďalšie splátky a spôsobil škodu v sume 439.184,- Sk (14.578,24 Eur),

4. v presne nezistený deň mesiaca október 2007 bol v predajni V., A. v A., kde sa predstavil ako pán B. a objednal si tam motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI, po ktoré do uvedenej predajne následne prišiel dňa 19.11.2007, pričom po vzájomnej dohode spolu s ďalšími doposiaľ neznámymi páchatelmi a O. F., ktorá následne na predmetné vozidlo v Poprade uzatvorila so spoločnosťou T., A., IČO: XX XXX XXX., Leasingovú zmluvu č. U., kde pri jej uzatvorení predložila občiansky preukaz a falošný vodičský preukaz na meno O. F., pričom predmetom zmluvy bol prenájom osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia 1,9 č. karosérie VIN: H., farby čiernej metalízy, rok výroby 2007, v celkovej hodnote 726.448,90 Sk (24.113,69 Eur) podľa splátkového kalendára, avšak doposiaľ neuhradila žiadnu ďalšiu splátku, kde týmto konaním už pri uzatváraní leasingovej zmluvy uviedli obv. O. G., O. F. spolu s ďalšími doposiaľ neznámymi páchatelmi do omylu spoločnosť T. tým, že O. F. predložila pri uzatvorení zmluvy falošný občiansky preukaz pričom vedeli, že predmet leasingu nebude používať ani splácať O. F., ktorá motorové vozidlo odovzdala ďalšej osobe, za čo dostala finančnú hotovosť v sume 5.000,- Sk (165,97 Eur), čím takto spôsobili spoločnosti T. škodu v sume 581.159,20 Sk (19.290,95 Eur),

5. v presne nezistený deň mesiaca október 2007, bol v predajni V., A. S. v A., kde sa predstavil ako pán B. a objednal si tam motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi 1,9 TDI, po ktoré do uvedenej predajne následne prišiel dňa 19.11.2007 po vzájomnej dohode spolu s A. G., nar. XX.X.XXXX v G., trvale bytom G.Š. - Z. G., R. č. XXXX/XX a ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami, A. G. potom v A. na svoje meno uzatvoril leasingovú zmluvu č. U. so spoločnosťou T., A., IČO: XX XXX XXX, ktorej predmetom bol prenájom osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia Combi 1,9 TDI, č. karosérie VIN: H., farby čiernej magickej perleťovej metalízy, v celkovej hodnote 752.396,10 Sk (24.974,98 Eur), ktoré objednal obv. O. G. dňom podpisu uvedenej zmluvy zaplatila doposiaľ nestotožnená osoba prvú zvýšenú splátku vo výške 150.473,80 Sk (4.994,82 Eur) a A. G. sa zaviazal predmet leasingu uhrádzať v 48 mesačných splátkach po 16.652,70 Sk (552,77 Eur), podľa splátkového kalendára, avšak doposiaľ neuhradil žiadnu ďalšiu splátku, kde týmto konaním už pri uzatváraní leasingovej zmluvy uviedli obv. O. G., A. G. spolu s ďalšími doposiaľ neznámymi páchatelmi do omylu spoločnosť T., keď vedeli, že predmet leasingu nebude používať ani splácať A. G., ktorý motorové vozidlo odovzdal ďalšej osobe, za čo dostal stravu, oblečenie a 1.000,- Sk (33,19 Eur), čím svojim spoločným konaním takto spôsobili spoločnosti škodu na sumu 601.922,20 Sk (19.980,16 Eur),

6. v presne nezistený deň mesiaca október 2007, bol v predajni V., A. v A., kde sa predstavil ako pán B.

a objednal si tam motorové vozidlo zn. Škoda Octávia 1,9 TDI, po ktoré do uvedenej predajne následne prišiel dňa 29.11.2007 po vzájomnej dohode spolu s ďalšími doposiaľ nestotožnenými páchatelmi a F. Š., nar. XX.X.XXXX v G., trvale bytom O., G. č. XXXX/XX a O. A., nar. X.X.XXXX v A., trvale bytom Z. č. XXX, okr. G. - P., ktorá následne na svoje meno uzatvorila so spoločnosťou S., D., IČO: XX XXX XXX ako poskytovateľom leasingu leasingovú zmluvu č. U., predmetom ktorej bol prenájom osobného motorového vozidla zn. Škoda Octávia Elegance 1,9 TDI, 77kW, č. karosérie: H., čiernej metalízy, ktoré objednal obv. O. G., kde dňom podpisu uvedenej zmluvy prebrala predmet leasingu, doposiaľ nestotožnený páchatel uhradil 30 % akontáciu vo výške 230.347,50 Sk (7.646,17 Eur) a O. A. sa zaviazala splácať leasingové splátky podľa splátkového kalendára, no k úhrade záväzkov ani k vráteniu predmetu leasingu nedošlo, kde takto mala O. A., F. Š., obv. O. G. spolu s ďalšími doposiaľ neznámymi páchatelmi už pri uzatváraní leasingovej zmluvy uviesť do omylu spoločnosť S., keď obvinení vedeli, že predmet leasingového prenájomu nebude užívať O. A., ale tento odovzdala ďalšej osobe, za čo dostala odmenu 5.000,- Sk (165,97,- Eur) a leasingové splátky nebude uhrádzať, čím spoločným konaním jej spôsobili škodu na sumu 493.692,50 Sk (16.387,59 Eur),

7. v presne nezistený deň koncom mesiaca november 2007, bol obv. O. G. v predajni W., O., A. - S., kde sa nepredstavil a objednal si tam motorové vozidlo zn. VW Golf 1,9 TDI, po ktoré do uvedenej predajne následne prišiel dňa 11.12.2007 po vzájomnej dohode spolu s ďalšími doposiaľ nestotožnenými páchatelmi a F. Š., nar. XX.X.XXXX v G., trvale bytom O., G. č. XXXX/XX a O. A., nar. X.X.XXXX v A., trvale bytom Z. č. XXX, okr. G. - P., ktorá následne na svoje meno uzatvorila so spoločnosťou S., S., IČO: XX XXX XXX ako poskytovateľom leasingu leasingovú zmluvu číslo: XXXXXX, predmetom ktorej bol prenájom osobného motorového vozidla zn. VW Golf 1,9 TDI, 77kW, č. karosérie: J., čiernej farby, rok výroby 2007, ktoré objednal obv. O. G., kde dňom podpisu uvedenej zmluvy prebrala predmet leasingu, doposiaľ nestotožnený páchatel uhradil 30 % akontáciu vo výške 214.500,- Sk (7.120,10 Eur) a O. A. sa zaviazala predmet leasingu uhrádzať v 48 mesačných splátkach po 16.521,- Sk (548,40 Eur) podľa splátkového kalendára, avšak doposiaľ hradila iba jednu splátku vo výške 16.521,-Sk a predmet leasingu nevrátila, kde takto mali F. Š., O. A., O. G. spolu s ďalšími doposiaľ neznámymi páchatelmi už pri uzatváraní leasingovej zmluvy uviesť do omylu vedenú spoločnosť, keď obvinení vedeli, že predmet leasingového prenájomu nebude užívať O. A., tento odovzdala ďalšej osobe, za čo dostala finančnú odmenu v sume 5.000,- Sk (165,97,- Eur) a leasingové splátky nebude uhrádzať, čím takto spoločným konaním spôsobili spoločnosti S. škodu v sume 483.979,- Sk (16.065,15 Eur),

čím spôsobil poškodeným celkovo škodu v sume 115.996,24 Eur.

III. obž. O. G. a obž. B. Š. po vzájomnej dohode:

- dňa 6.11.2008 v A., po vzájomnej dohode s O. Š., nar. X.XX.XXXX, zosnulým XX.XX.XXXX, uzatvoril za finančnú odmenu O. Š. so spoločnosťou Y., C., IČO: XX XXX XXX Zmluvu a zmluvu o zabezpečení č. XXXXXXXXXXX na sumu 376.000,- Sk, predmetom ktorej bolo financovanie kúpy osobného motorového vozidla značky NISSAN 350Z, VIN: M. v cene 500.000,- Sk, pričom k úveru doložil falošné potvrdenie od zamestnávateľa spoločnosti H., U., ktoré mu zabezpečil obv. O. G., kde po zaplatení akontácie vo výške 200.000,- Sk neuhradili ani jednu mesačnú splátku a vozidlo v rozpore so zmluvou nedali zaevidovať na spoločnosť Y., ale ho spoločne predali spoločnosti V., H., ČR, čím takto svojím konaním spôsobili spoločnosti Y. škodu v sume 300.000,- Sk (9.958,18 Eur).

Za to bol obvinenému O. G. uložený podľa § 222 ods. 4, § 42 ods. 1, § 39 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 4T/110/2016, z 12. januára 2017, ktorým bol podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona uložený obvinenému podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok so skúšobnou dobou vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal poškodených T., A., IČO: XX XXX XXX, S., S., IČO: XX XXX XXX a I., A., IČO: XX XXX

XXX . so svojimi nárokmi na náhradu škody na civilné konanie.

Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku súd zároveň oslobodil obvineného O. G. (vrátane ďalšej osoby) spod bodu I.8 obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov, sp. zn. 1Pv 1080/07, ktorá bola podaná 10. augusta 2017 pre čiastkový útok pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 13.1.2007 v G.V. pri A., v autobazáre G., Z., IČO: XX XXX XXX, vybavili poskytnutie úveru pre žiadateľa O. O., nar. X.X.XXXX, ktorý za doposiaľ bližšie nezistených okolností uzavrel so spoločnosťou Y, C., IČO: XX XXX XXX divízia E. Zmluvu a zmluvu o zabezpečení č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 100.670,- Sk a uvedení nepravdivých údajov v Matričnom liste klienta - fyzickej osoby o zamestnaní a u zamestnávateľa A. G. - Y. C., ul. A. č. 166 ako murár - obkladač s čistým mesačným príjmom 28.400,- SK, v autobazáre G. prevzal ojazdené osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDi, EČ: RV-905AT, VIN: H, rok výroby 2001, v celkovej hodnote 305.000,- Sk, kde osobné motorové vozidlo zn. Škoda im hneď odovzdal a do dnešného dňa neuhradil ani jednu splátku úveru, pričom títo uvedené vozidlo bez súhlasu vlastníka spoločnosti Y. previedli na F. N., čím takto svojim konaním spoločnosti Y. spôsobili škodu v sume 204.330,- Sk (6.782,51 Eur).

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania tak obvineného O. G. ako i prokurátora rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3To/55/2018, zo 4. novembra 2021 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 222 ods. 4, § 42 ods. 1, § 39 ods. 1, s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 4T/110/2016, z 12. januára 2017, ktorým bol podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona uložený obvinenému podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok so skúšobnou dobou vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietol.

Obvinený O. G. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi obvinený v podstate namieta:

„Teda mám za to, že voči odsúdenému O. G. počas konania pred súdom nebol vykonaný taký dôkaz, ktorý by ho jednoznačne usvedčoval z trestnej činnosti. Práve naopak, výpoveďami viacerých svedkov bolo preukázané, že polícia manipulovala s dôkazmi a doslova nahovárala svedkov, aby ho usvedčovali". „Mám za to, že okresný ako aj krajský súd nepostupovali v súlade so zákonom a so základnými zásadami trestného konania, keď čestné prehlásenie spoluobžalovaného B. Š. považovali za nedôveryhodné a obranu odsúdeného O. G. za tendenčnú. Poukázali pri tom na výpovede jednotlivých svedkov.

Práve s poukazom na výpovede jednotlivých svedkov mal prvostupňový ako aj odvolací súd uveriť obrane odsúdeného, nakoľko počas konania pred súdom nebol vykonaný taký priamy a jednoznačný dôkaz, ktorý by ho jednoznačne usvedčoval zo spáchania trestnej činnosti. Výpoveďami viacerých svedkov bolo preukázané, že práve orgány činné v trestnom konaní manipulovali s dôkazmi a doslova

nahovárali svedkov, aby ma usvedčili.

Vo svetle týchto skutočností sa práve výpovede jednotlivých svedkov javia ako tendenčné s cieľom usvedčiť ho zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu a za ktoré bol odsúdený.

Zároveň mám za to, že okresný ako aj odvolací súd síce správne v tomto prípade aplikovali ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu vzhľadom na dĺžku trvania trestného konania, ale s ohľadom na zásadu primeranosti trestu bolo v tomto prípade namieste uloženie podmieneného trestu odňatia slobody, nakoľko k spáchaniu skutku došlo v období rokov 2006-2007, teda je zrejmé, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už odvtedy ubehlo 15 rokov.

Podľa názoru ústavného súdu by v záujme rešpektovania požiadavky primeranosti trestu bolo žiaduce, aby sa do budúca zákonodarca vysporiadal so všeobecne rozšírenou zjednodušenou mylnou predstavou, v zmysle ktorej prísne trestanie predstavuje zaručený recept na zníženie kriminality, pričom páchatel by v podstate mal byť potrestaný nie ako občan majúci základné práva a slobody, ale ako nepriateľ spoločnosti (z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 106/2011 a článku 49 ods. 3 Charty základných ľudských práv Európskej únie).

Vzhľadom k vyššie uvedenému mám za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nespĺňa základné požiadavky kladené zákonom na jeho odôvodnenie v zmysle Trestného poriadku a tento nedostatok nebol napravený ani v rámci odvolacieho konania, nakoľko odvolací súd sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu, ktoré zároveň prevzal aj do odôvodnenia svojho rozsudku.

Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že v tomto prípade neexistoval žiaden priamy a jednoznačný dôkaz preukazujúci vinu odsúdeného a súdy obidvoch stupňov tento nedostatok dôkazov zámerne prehliadli a vydali tak odsudzujúce rozhodnutia, ktoré boli založené na nedostatočnom zistení skutkového stavu, čím bolo porušené právo odsúdeného na obhajobu ako aj právo na spravodlivý súdny proces.

Poukazujem na to, že dôkazný postup je potrebné vyčerpávajúcím spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Táto požiadavka vyplýva z ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku. V zmysle tohto ustanovenia je potrebné vyložiť, ktoré skutočnosti vzal súd pri svojom rozhodnutí za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov (najmä ak si vzájomne odporujú). Z odôvodnenia musí byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobným tvrdením obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posúdil ním zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení trestného zákona v otázke viny a trestu. Niet sporu o tom, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu prvého stupňa, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle (uznesenie trestného kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5/To/20/2010, z 25. novembra 2010).

Zároveň poukazujem na to, že manželka odsúdeného má vážne zdravotné problémy a odsúdený má aj maloletého 5 ročného syna, voči ktorému má vyživovaciu povinnosť a o ktorého má povinnosť sa starať. Pobytom odsúdeného vo výkone trestu hrozí pretrhnutie, respektíve oslabenie citových väzieb otca so synom.

Ako dôvod dovolania preto uplatňujem dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, pretože odsúdenému bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, nakoľko rozhodnutia prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu a sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a pričom pochybenia vo vzťahu k § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku neboli napravené ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku vedenom na Krajskom súde v Prešove.

Navrhujem preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd:

1. podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/55/2018, zo 4. novembra 2021, bol porušený zákon ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo v § 2 ods. 1, § 2 ods. 10, § 2 ods. 12, § 119 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) písm. e), § 119 ods. 2, § 119 ods. 4, § 176 ods. 2, § 206 ods. 1, ods. 3, § 241 ods. 1, písm. f) Trestného poriadku a v ustanoveniach § 8 a § 222 Trestného zákona, a to v neprospech odsúdeného O. G..

2. podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/55/2018, zo 4. novembra 2021 a rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 41T/88/2014, z 28. septembra 2018, vo výroku vine aj vo výroku o treste a

3. podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Prešov, aby vec v potrebnom

rozsahu znovu prerokoval a rozhodol".

K dovolaniu sa využíjúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadril prokurátor, a síce v podstate takto:

„ ... len vo všeobecnosti poznamenávam, že obhajobou konštatované ‚dovolacie dôvody‘ sú nepravdivými fabuláciami, pričom zdôrazňujem, že v danej trestnej veci orgány činné v trestnom konaní nijako na svedkov ‚nepôsobili‘ a ani nijakým spôsobom s dôkazmi ‚nemanipulovali‘, kde hodnotenie dôkazov jednotlivo, ako aj v ich súvislosti patrí do výlučnej pôsobnosti súdu a nie odsúdeného.

Výhodnotenie dôkazu ako nedôveryhodného, resp. vyhodnotenie dôkazov v neprospech obvineného v žiadnom prípade nemožno samo o sebe hodnotiť ako ich ‚zámerné prehliadanie‘ tak, ako to tvrdí obhajoba.

Máme za to, že postupom súdu k porušeniu práv odsúdeného nedošlo.

Z uvedených dôvodov navrhujem podané dovolanie zamietnuť".

Poškodená T., sa prostredníctvom splnomocneného zástupcu vyjadrila v tom smere, že dôvody dovolania v zmysle § 371 nie sú dané, navrhla tak, aby súd dovolanie odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie".

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného

poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Námietky obvineného boli naprieč celým dovolaním predovšetkým skutkového charakteru, najvyšší súd tak hneď úvodom pripomína, že na základe dovolania podaného obvineným sa skutkovým stavom nie je oprávnený zaoberať.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú

jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadne porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného O. G. zásadným spôsobom, a teda že existuje skutočnosť, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval vecne (nie však relevantne) v zásade len tým, že sa nemohol stotožniť s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa i toho zo strany odvolacieho súdu a v danej veci nemal existovať žiaden priamy, jednoznačný dôkaz preukazujúci jeho vinu.

Na tomto mieste je potrebné uviesť najprv to, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Taktiež všetky práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Ako však už bolo uvedené, zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V súvislosti s namietaným odôvodnením rozhodnutí vo veci konajúcich súdov najvyšší súd obvinenému pripomína ustanovenie § 371 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

S rozsudkom Krajského súdu v Prešove, vrátane rozhodnutia súdu prvého stupňa, sa navyše i v tomto smere najvyšší súd ako vecne i zákonne správnym v úplnostiach stotožnil, nakoľko tieto sa vyjadrili jasne, presvedčivo a zrozumiteľne.

Zo zmieneného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného

poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Výslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v podstate obvinený nič relevantné neuviedol, namietal iba spôsob vyhodnotenia dôkazov, predovšetkým čestného vyhlásenia spoluobvineného a výpovedí svedkov konajúcimi súdmi a úvahy o ich údajnom manipulovaní orgánmi činnými v trestnom konaní.

Čo sa týka týchto skutočností, takto formulované dovolacie námietky smerujú výlučne len voči finálnemu hodnoteniu vykonaných dôkazov, ktoré nekorešponduje jeho predstavám. Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenia obvineného, nie je najvyššiemu súdu známe, na základe čoho ku nim došiel. Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, vrátane namietaného. Ničím tiež nebolo preukázané tvrdenie, že by bolo pôsobené na svedkov, rovnako tak žiadne iné manipulácie s dôkazmi, ako sa o tom obvinený argumentoval v dovolaní.

Najvyšší súd preto môže len [s odkazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku] pre úplnosť poznamenať, že v predmetnej trestnej veci boli dôkazy vykonané

zákonným spôsobom a následne tomu zodpovedajúc v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj náležite vyhodnotené.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný, čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací

súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (vyšetrovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Dovolací súd pripomína, že právomoc dovolacieho súdu je v prípade dovolania podaného oprávnenou osobou uvedenom v § 369 ods. 2 Trestného poriadku striktne ohraničená dôvodmi dovolania len podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (prvá veta v odseku 2 § 369 Trestného poriadku) a pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (tento prípad), navyše vetou za bodkočiarkou - „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže už v tretej inštancii opätovne hodnotiť dôkazy a tak (ako sa to domáha dovolateľ) dokonca dospieť k iným, nepochybne skutkovým záverom, spočívajúcim v tom, či boli, resp. neboli konaním uvedeným v skutkovej vete obžaloby naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Hodnotenie dôkazov a vyvodenie z toho právnych záverov je celkom nepochybne kategóriou procesného práva - § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Je potom bez významu, či dospeli skôr konajúce a rozhodujúce súdy pri použití ich zákonom zverenej povinnosti tak, ako je táto vymedzená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, k záverom markantne odlišným od tých, ktoré v podanom dovolaní predkladá subjekt podávajúci dovolanie.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu (v posudzovanom prípade o to viac aktuálne, keď obvinený namietal predovšetkým subjektívnu stránku skutkovej podstaty podvodu) vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

S poukazom na vyššie uvedené je v súlade s Trestným poriadkom skutočnosť, keď najvyšší súd dovolacie námietky - ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov - označí v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyše, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd preto pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený O. G. spáchal trestné činy tak, ako sú uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne v tejto výrokovej

časti potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako v bode 1/ pokračujúceho zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, v bode 2/ pokračujúceho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a v bode 3/ prečinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutkov zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov.

Dovolací súd zároveň nezistil pochybenie odvolacieho súdu pri ukladaní trestu obvinenému, keď odvolací súd správne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného zákona, a to aj s použitím § 39 ods. 1 o mimoriadnom znížení trestu.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.